

[Arbejdsministeren.]

år er ved at ændre karakter. Med henblik på tilrettelæggelsen af boligpolitikken i tiden efter 1973, når den nuværende boliglovgivning udløber, vil det være naturligt at inddrage i overvejelserne, om det er muligt at normalisere prisdannelsen på boligmarkedet og omlægge boligstøtten efter sociale og familiepolitiske principper.

Det må imidlertid understreges, at man må stile mod at undgå afbræk i den jævne byggerytme, som er en forudsætning for fortsat produktivitetstigning inden for byggeriet. En jævn udvikling i byggeriets omfang vil også være af betydning for løsningen af de tilpasningsproblemer inden for bygge- og anlægsområdet — ikke mindst med henblik på den dér beskæftigede arbejdskraft — som perspektivredegørelsen så stærkt påpeger eksistensen af.

Der kan ikke være tvivl om, at en løsning af de akutte betalingsbalanceproblemer forudsætter tilbageholdenhed med hensyn til privat forbrug især i de allernærmeste år. Det vil under disse omstændigheder næppe være rimeligt at forudsætte en dobbelt så hastig stigning i private forbrugsmuligheder hos den passive del af befolkningen som hos den erhvervsaktive. En forskydning i socialpolitikken med sigte i højere grad på de såkaldte restgrupper bør derfor overvejes.

Perspektivredegørelsen drejer sig først og fremmest om prioriteringsproblemer inden for den offentlige udgiftspolitik set i relation til den samfundsekonomiske udvikling på længere sigt. Det er både den statslige og den kommunale virksomhed, der er i søgelyset. Det er en af de væsentligste konklusioner, der må drages af perspektivredegørelsen, at der må tilrettelægges et nøje samarbejde mellem staten og de kommunale organisationer om løsningen af de styringsproblemer, en rationel tilrettelæggelse og afvikling af den offentlige aktivitet rejser. I denne forbindelse er en stærkere koordination af statens og kommunernes lønpolitik en detalje, som dog bør nævnes.

Ligesom kommunalreformen og problemerne omkring opgave- og byrdefordeling mellem stat og kommuner peger også perspektivredegørelsen stærkt på behovet for administrative reformer. Arbejdet hermed er i gang på forskellige områder, og regeringen agter at tage spørgsmålet op til indgå-

ende behandling i samarbejde med de kommunale organisationer.

Til slut vil jeg gerne sige, at perspektivredegørelsen er det første forsøg her i landet på at vurdere den økonomiske udvikling og de forskellige sider af den offentlige udgiftspolitik i sammenhæng og i et langsigtet perspektiv. „Perspektivplanlægningen 1970-1985“ er en problemstillende redegørelse af banebrydende karakter, og jeg vil gerne rette en tak til embedsmandsgruppen og til de mange rundt omkring i ministerier og styrelser, der har samarbejdet om udarbejdelsen af perspektivredegørelsen.

Regeringen er overbevist om, at den længe vil være et egnet udgangspunkt for vurderinger af administrative og politiske problemer, og at den vil inspirere til en mere regelmæssig og systematisk indsats i den offentlige planlægning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til udenrigsministeren af Per Hækkerup, Poul Schlüter, Per Federspiel, Sinus og Gert Petersen:

„Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give om den internationale situation?“

Ordføreren for forespørgerne (Per Hækkerup): På baggrund af den udenrigspolitiske udvikling, der har fundet sted, siden vi sidste gang havde lejlighed til at drøfte den internationale situation og Danmarks udenrigspolitik her i tinget, har de 5 partier ønsket at stille den nævnte forespørgsel til udenrigsministeren. Vi havde ganske vist en drøftelse både i forbindelse med afslutningsdebatten og med åbningsdebatten, da folketinget begyndte sit arbejde, men det kan ved sådanne lejligheder kun blive ret sporadiske drøftelser, og derfor har vi fundet det rigtigt at få en mere grundig drøftelse af den udenrigspolitiske situation.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg takker for forespørgslen. Det er ikke for tidligt, vi får en udenrigspolitisk debat. Det er første gang i denne samling. De regelmæssige møder i det udenrigspolitiske nævn har selvsagt den største betydning for meningsudvekslingen mellem regeringen og tinget, men de finder jo nødvendigvis sted bag luk-